

Dušan Ludvik | Slovo

(Fragment iz pesnitve Odžejana mladost)

Kot prsti, ki drsé čez klaviaturo,
kazalci odmerjajo že pozno uro...

»Zakaj so danes grenki ti poljubi,
zatajevane sólze so v obljubi?«

— Predragi, slišiš zvon? Kako zamolklo,
kako dušeče póлноč je odtolklo!

Ko zdaj s pogledi te bridkó sprašujem,
mi je ob tebi kakor daljni zvezdi,
ki zadnjikrat zatelela je nad gnezdi —
o, saj ne jočem, saj samó vzdihujem...
Pravljíčen grad se v srcu mi podira,
ko misel dni minulosti prebira.

Spominjaš se? Kakó so trav kolena
pod najinimi mehкими koraki
se pripogibala in beli slaki
pisali v žitu najina imena! —

»Zaman, deklè, so vse solzé! Ne toži
po dneh in po usihajoči roži;
čez naju oddrvela iznenada
je mladih let vihrava kavalkada.
Če zdaj samó v spominih spreletava
se bliskavica ur, domače toplih,
če čutim ost v solzàh besed zasoplih
in verujem, da vse je le menjava —
vem, da v opanke sončnih rož obute
usoda pripeljá nazaj minute!«

— Kot jezeru, od koder so galebe
na jug zvabili podjesenski žarki,
takó mi bo, ko sama bom brez tebe
solzé nabirala v bolesti jarki!
Ne bova več žerjava — soj pijoča,
na sever z juga si v objem plujoča! —

»Privij se, draga, tesno, še tesneje,
da pomnil bom, kako srcé vzdrhtevo,
kako si žalost iz oči odseva.
Daj ustni ustnam, ki že mró od žeje!

Ko prvič na srcé sem te naslonil,
sem vedel, da v očeh ti bom utonil.
A zdaj ne morem več ti šepetati
besed prastarih, vendar večno novih:
Jaz ljubim te! Poglej, že po bregovih
prebliski so začeli trepetati,
že bliža jutro se, v meglé zastrto,
ki bo med naju potegnilo črto...
Ljubezen moja — nedopovedljiva!
Kako na sèncih žile udarjajo!
Vsak šum boli me. Draga, daj, molčiva,
le prsti naj se pogovarjajo!«

— Ne morem! Naj z besedami premamim
spomin na dan, ko sama se predramim,
ko več ne bo gorak dotik objetja
pečatov vžigal v liste doživetja!

Kako bilà sva nedopete sanje,
žil nedovalováno valovanje,
dveh rok še nedomoljena molitev,
src nedodarovana še daritev —
a družno se odvijajoča preja,
odžéjanja želeča dvojna žeja,
različna lika bede in bolesti —
a ena misel le po skupni cesti!
In zdaj za zvézdo, ki molché zahaja,
o kam ljubezen najina odhaja? —

Potem zatajevano ihtí in tiha
solzíca na trepalnicah ji niha.

Pod njima žolto odsevajo palače,
vrtovi s hišami so kot igrače —
čez nje polaga luna bele lise.
Tesnó pred njima pod nebo visoko
v vijugah črta se cerkvá baroko,
ki s sencami in sojem srebrní se.
Skoz hlape žarnice svetlikajo,
se k sebi bolj in bolj premikajo,
da so v daljavi kot kresnice male,
ki gosto so v korale se nabrale.
Pod mosti Vltava bregove liže,
čez jez grmeča, poje vedno niže
stotisočletni madrigal popotni.

Objeta, pod poljubi mu trepeče,
pogledi njeni s časom so bolj motni,
naposled v solzah pravi mu boječe:

— Vem, v tebi burni valové valovi,
vrtinčijo se klateški vetrovi!
Zato, ker ves drugačen si kot drugi,
te ljubim tak strastno! Če te zgubím,
bom mrla kakor riba v suhi strugi.
A bom čakala te! Skoz burjo zim
bom sama vsak večer prisluškovala
in že od daleč tvoj korak spoznala.

Ne pravim ti, ostati moraš zvest,
predobro vem in berem iz oči ti,
da ni mogoče mi vetrov vkleniti... —

»A jaz prisegam ti na svojo vest,
da táko, kot bilà sva danes eno,
nekoč te s sabo odpeljem — svojo ženo.
Nagon selivke zvablja in širjava
na jésen njim in meni pot vravnava.
Res, v meni burni valové valovi,
vrtinčijo se klateški vetrovi,
zato zdaj moram proč, a ko se vrnem,
s poljubom na oči — solzé ti utrnem.
In bova spet žerjava. — V en polet
se strne naših kril lehák preplet
in ta dotik in srečen ta trenutek
bo rahel, kot slikarjev je osnutek...«

Vinko Beličič | Molk

Na mojo srčno stran, o ti edina,
roko položi!
Bolan sem od gnusobe in pelina
po volji božji.

Pojdiva v soncu, slani in viharju
blagoslovljena,
predana usode večnemu Krmarju
kot mož in žena!

Saj spet se nama dobri čas povrne,
vesel in šumen...
dotlej bom tiho solze štel srebrne
ko katehumen.